

A hand is shown from the top, holding an inverted glass. Inside the glass, a tiny doll with blonde hair in a bun, wearing a pink top and black skirt, is sitting on the bottom of the glass with her arms crossed. The background is dark and textured.

Nejsi
její dcera.
Jsi její
vězeň.

Abby Davies
**Matčina
panenka**

Matčina panenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Abby Davies

Matčina panenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Abby Davies
**Matčina
panenka**

2021

Copyright © 2020 by Abby Davies
Translation © Markéta Jansová, 2021

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *Mother Loves Me*
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers, Londýn 2020,
přeložila Markéta Jansová
Vydalo nakladatelství Domino v Praze roku 2021 ve společnosti Albatros
Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 38 990
Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová
Jazykový redaktor: Viktor Špaček
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Grafické zpracování obálky: Diana Delevová
Vydání první

ISBN tištěné verze **978-80-7498-532-4**
ISBN e-knihy **978-80-7498-537-9** (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy **978-80-7498-538-6** (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy **978-80-7498-536-2** (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

Mámě a tátovi

Prostinká

Naše sladká, Prostinká
má jenom pět let,
o měsíci tvrdívá,
že má zlatý hřbet.
Myslí si, že hvězdičky,
co tak krásně svítí,
ráno vždycky uhasnou
a večer se vznítí.
Panenky jsou podle ní
živé jako my,
to si v pěti letech svých
vzala do hlavy.
Ale my jsme kamarádi,
ta malá a já,
a jistě časem pochopí
jak se ta věc má.

Ernest Nister

Kapitola 1

Matka mě po ránu vždycky líčila a dnešek nebyl výjimkou. A přece to bylo jiné. Byl pátek 23. dubna 1976. Moje třinácté narozeniny. Bylo mi zase o rok víc.

To pomýšlení se ve mně rozlézalo jako zákeřná nemoc, blikalo a pulsovalo mi v hlavě. Ruku v ruce s touhle příšernou skutečností šla však také jedna otázka, ze které se mi stahovalo hrdlo.

Pokud Matka mé rozpoložení vycítila, nedávala to najevo. Zasedly jsme ke stolu v jídelně a Matka si položila taštičku s líčidly na klín. Tiše si broukala, zatímco otevírala leskle červené pouzdro. Nakrčila jsem nos. Zvadlé květiny uprostřed oranžového stolu páchly jako moč. Shnily už nejmíň před týdnem, ale Matka jako by si toho vůbec nevšimla.

S líčením vždycky začínala u čela. S jazykem sevřeným mezi malými zažloutlými zuby mi nanasla bílý pudr nad obočí, rozetřela jej směrem k vlasům, kolem očí a pak od kořene nosu až k nozdram. Přepudrovala mi tváře a horní ret, a nakonec i bradu a dolní čelist. Následovala úprava obočí.

Abby Davies

Černou tužkou mi vyplnila proužek světlých chloupků nad očima. Když byla tužka málo ořezaná, škrábalo to, ale Matka se vždycky jen rozzlobila, když jsem si postěžovala nebo jsem nedej bože ucukla, takže jsem se pokoušela rozptýlit tím, že jsem počítala pihy na její tváři. Byla jsem u dvaceti, když mi začala líčit oči.

„Tak velké a modré,“ zamumlala jako obyčejně, když dospěla k téhle partii.

Zavětrila jsem její teplý dech, který byl cítit po kávě a máslovém toustu. Dívala jsem se do jejích malých hnědých očí a snažila se na nic nemyslet, především ne na to, že je mi zase o rok víc. Myslela jsem na to, jak rozdílné máme oči. Neměla jsem sice pihy, ale stejně jako Matka jsem byla blondýnka, až na to, že jí vlasy končily pod bradou. Já je měla dlouhé až po kolena. Třepily se mi konečky, protože je Matka odmítala zastříhovat. Říkala, že s tím začne, až mi dorostou po kotníky. Zbožňovala mé dlouhé plavé vlasy. Vždycky si posteskla, že jí vlasy narostou sotva po ramena. Občas kolem mě prošla a zničehonic mě pohladila po celé délce vlasů, přičemž nezapomněla okomentovat, jak jsou krásně hebké.

Nevyřčená otázka mě šimrala na jazyku, ale slova musela počkat. Při líčení jsem nesměla mluvit, a navíc to chtělo perfektní načasování. K vyřčení té otázky jsem se odhodlávala už řadu měsíců. A po stejně dlouhou dobu jsem si ta slova přeríkávala před zrcadlem, což mi umožnilo sledovat, jak se mi oči zvětšují očekáváním, strachem a něčím, co jsem nedokázala pojmenovat.

Matka mi nanesla modrý prášek na víčka a opatrně jej rozetřela. Sfoukla přebytečný nános a vyndala řasenku. Jako

Matčina panenka

malá jsem se téhle části děsila, ale zvykla jsem si. Otevřela jsem oči dokořán a dívala se na rozostřenou špičku svého nosu, takže mi zašilhaly panenky. Jako vždy mě z toho rozbolela hlava, ale nestěžovala jsem si.

Když došlo na natáčení řas, seděla jsem bez hnutí a tajila dech, protože když jsem jednou před pěti lety ucukla, Matka mi jich vyškubla celý chomáč. Byla to tak pronikavá bolest, že jsem nedokázala potlačit slzy, a jakmile se mi začaly řinout po tváři, celé Matčino veledílo přišlo vniveč. Po zbytek dne jsem musela zůstat zavřená ve svém pokoji a tři dny se mnou Matka nepromluvila ani slovo.

Našpulila jsem pootevřené rty a Matka mi je orámovala šarlatovou tužkou, načež každý ret vyplnila šarlatovou rtěnkou. Nakonec mi mezi rty vsunula papírový kapesníček, který jsem stiskla a napočítala do tří. Když jsem pusu zase otevřela, Matka kapesníček vyjmula a hodila ho do proutěného koše vedle sebe.

Zkoumavě si mě prohlížela. Napjatě jsem čekala a modlila se, aby to nechtěla smýt a začít od znova. Uběhlo pár chvil. Souhlasně přikývla a usmála se.

„Jsi tak nádherná malá panenka, Mirabelle,“ řekla a vzala kartáč na vlasy.

Stoupla si za mě a začala mě česat dlouhými, táhlými pohyby. Tohle jsem měla ze všeho nejraději. Povolila jsem napjatá ramena a vychutnávala si ten příjemný pocit, když mě štětiny jemně masírovaly na hlavě, ale úplně uvolnit jsem se nedokázala. Nemohla jsem přestat myslet na svůj dotaz, který mě dráždil na jazyku a pumpoval mi v srdci.

„Matko?“ řekla jsem.

Abby Davies

„Ano, Mirabelle?“

Váhala jsem. Tváře mi polila horkost a jíkala mě závrať. Matka mě česala dál v souznění s rytmem pendlovek. Před několika měsíci pomalovala zdi hnědými a oranžovými kruhy, přičemž zbylou plochu kolem nich vyplnila odstínem hořčicově žluté, takže tam nezůstalo ani jediné bílé místo. V kombinaci s těžkými oranžovými závěsy na zabeđených oknech pokoj připomínal bezútěšnou jámu.

Dovnitř nepronikal ani paprsek slunce, jen keramická lampa ve tvaru houby v rohu sem vnašela trochu světla. Růže páchly. Potřebovaly světlo a vzduch, aby přežily. Žádný div, že zvadly.

Polkla jsem a olízla si rty.

Nikdy jsem nebyla venku. Nesměla jsem tam.

Má otázka mi vřela v hrdle. Chtěla jsem ji spolknout, ale drala se ven jako zvratky. „Matko, napadlo mě, víš, když mám ty třinácté narozeniny... říkála jsem si, že bych, možná, za soumraku, než se setmí... že bych šla ven na zahradu – třeba jen na pět minut. To by snad nebylo tak –“

Matčina ruka se na mých zádech zarazila. V hlavě mi třeslo. Na několik strašlivých vteřin jsem se bála, že mě tím kartáčem udeří. Nehybně jsem čekala s pohledem upřeným k závesům. Záda mi ztuhla napětím.

„Ne,“ řekla tiše.

Pokračovala v česání, ale masáž už to nebyla; štětiny kartáče se mi zarývaly do kůže. Ucukla jsem a pokoušela se zhluboka dýchat, zatímco jsem se dávila pocity frustrace a zklamání. Vztekla jsem skřípala zuby – měla jsem vztek na sebe, protože odpověď jsem přece znala už předem – a štvalo mě

Matčina panenka

Matčino okamžité zamítnutí mého nápadu, který mi připadal skvělý. Do toho všeho jsem se ještě klepala strachy.

„Kolikrát ti to mám ještě opakovat?“ sykla na mě. „Je to pro tvé vlastní dobro.“

Znovu mi vjela kartáčem do vlasů.

„Já vím. Omlouvám se, Matko,“ špitla jsem rychle a sklopila hlavu.

Odložila kartáč na stůl a stoupla si přede mě. Dřepla si u mých kolenou, jemně mi zastrčila vlasy za uši a smutně se mi podívala do očí.

„Přece víš, jak moc tě mám ráda – a že se tě jen snažím chránit. Vidíš, panenko moje malá?“

Přikývla jsem a pohlédla do jejích zvlhlých očí. S povzdychem se zvedla. Bulvy se jí jen zaleskly a bylo po pláči. „Na tvé narozeniny chystám něco speciálního.“

Vyloudila jsem úsměv a potlačila slzy. „Páni. Díky, Matko!“

„To nic. Dnes dopoledne tě čeká matematika. Tak už běž. Za hodinu ti do příjdu zkontrolovat.“

Seděla jsem ve svém pokoji u stolku na malé židličce a pilně jsem se učila. Pilněji než kdy dřív. Chtěla jsem Matce dokázat, že své otázky lituji. Chtěla jsem ji ohromit tím, kolik příkladů zvládnu za hodinu spočítat. Vloni ukončila mou výuku, protože už jsem prý dosáhla dobré úrovně a učit se něco dalšího by beztak nemělo smysl.

Zachvěla jsem se. Vrátily se mi černé myšlenky a rozpínaly se mým mozkiem jako říčka temné krve. Ruka mi ztuhla nad učebnicí a tupě jsem zírala na hořčicově-krémové tapety s kašmírovým vzorem. Občas se mi z toho potisku dělalo zle, ale nikdy jsem nezjistila proč.

Abby Davies

Vstala jsem od stolu a popošla k oválnému zrcadlu.

V krásných šarlatových šatičkách se žlutozelenými výšivkami květin, s přepečlivě nalíčenou tváří – a vlasy lesklými jako satén na umělém světle – jsem přímo zářila. Jiskřila. Třpytila jsem se jako hvězdy, které nikdy nespatřím.

V očích mě zaštipaly slzy. Potlačila jsem je a stoupla si k zrcadlu blíž. Zírala jsem si do očí, dokud z mého obrazu nezbyla jen černá šmouha. *Matka mě miluje*, říkala jsem si. Prsty jsem si prohrábla vlasy, heboučké, lesklé vlásky, které mi Matka ráno i večer láskyplně česala. Nahmatala jsem bolavé odřeniny na hlavě. Neryla až do krve. To ona nikdy. *Potom bych už nebyla dokonalá*, pomyslela jsem si a překvapil mě natrpklý podtón těch slov.

„Matka mě miluje,“ pronesla jsem do ticha, svému odrazu, bílé postýlce, nařaseným růžovým závěsům na zabedněném okně, bezútěšnosti, která mě trvale obklopovala.

Za dveřmi se něco šustlo, takže jsem spěchala zpátky ke stolku.

„Mirabelle?“

„Ano, Matko?“

„Pročpak jsi neseďela u stolu?“

Stoupla si za mě a chytla mě za ramena. Měla studené ruce. Byla o hlavu vyšší než já, štíhlá a vytáhlá. Otočila jsem se tváří k ní a pohlédla na ni. Uklonila hlavu stranou a svráštla čelo.

„Jen jsem si prohlížela své hezké šaty v zrcadle,“ řekla jsem rychle a ihned jsem se cítila provinile, že lžu.

Upřeně mi hleděla do očí, dokud jsem neucukla. Vzala ze stolu červené pero a oznámkovala mi příklady.

Matčina panenka

„Za jedna, jako vždy. Hodná malá panenka,“ řekla a poplácala mě po rameni. Položila přede mě jablko. „Jdu ven. Po zbytek dne si můžeš číst, když máš dneska ty narozeniny. Sama si vyber, jestli tady, nebo v obýváku.“

Vstala jsem jako omráčená. „Ach, díky, Matko! Díky moc. To je to překvapení, o kterém jsi mluvila?“

Matka zavrtěla hlavou. V očích jí to zajiskřilo tajemstvím. Doširoka se usmála. Vypadala nadšeně.

„Pro tvoje překvapení jedu teprve teď,“ řekla a odešla z pokoje.

Kapitola 2

Matka mě miluje. Zatímco jsem poslouchala, jak zamyká dveře a dává na závoru, zakousla jsem se do jablka, co nejopatrněji, aby mi šťáva z něj nepotřísnila tvář. Poklidila jsem si na bílém stolku a seběhla dolů do obývacího pokoje.

Matka vlastnila na tisíce knih. Každý týden přinesla nějaké další. Většinou to byly knihy pro dospělé, ke kterým jsem se nesměla ani přiblížit, ale občas mě Matka nechávala číst i ty méně „nebezpečné“, jak říkala. Tu a tam mi dovolila nahlédnout do velkých obrázkových knížek – s nádherně lesklými fotografiemi zvířat, staveb a měst –, abych se toho dozvěděla víc o světě venku. Alespoň prý pak se mnou nebyla taková nuda. A hned vedle dveří, které vedly z obýváku do chodby, stála moje vlastní knihovnička.

Zabedněná okna a zatemňovací závěsy dodávaly pokoji ponurý vzhled, a dokonce i červená pohovka v tom přítmí nehezky zhnědla. Rozsvítila jsem oranžovou lampu vedle houpacího křesla a popošla ke své bílé knihovničce. Spatřila jsem to okamžitě. Ve třetí řadě, hned vedle *Alenky v říši*

Abby Davies

divů, byl dárek velikosti knihy zabalený do šarlatového papíru. Usmála jsem se a vyndala ho z poličky.

Stálo tam mé jméno v kapitálkách, napsané matčiným lehce kostrbatým písmem.

MIRABELLE

A pod tím bylo napsáno:

Pro krásnou malou panenku, která se pilně učí a je moc hodná.

S láskou, Matka.

P.S.: Rozbal si to hned!

Strhla jsem papír a vzrušeně zírala na knihu. *Tajná zahrada* od Frances Hodgson Burnettové. Matka mi touto cestou ukazovala venkovní svět. Pousmála jsem se a otočila na první stranu. Stránky byly léty zažloutlé a trochu drsné na omak. Přičichla jsem si k nim. Kniha měla silně knižní pach; dobrý a zatuchlý. Dokonalost sama. V houpacím křesle jsem složila nohy pod sebe a příběh mě pohltit natolik, že jsem doslova utekla do světa jiné dívky.

Zrovna jsem četla pasáž, v níž Mary Lennoxová potkala veselou malou červenku, ptáčka, kterého jsem znala jen z Matčiny knihy o ptactvu, když vtom se něco ozvalo. Srdce mi skočilo až do krku. Ani jsem nedutala. Zvuk přicházel z prostoru za domem, ale Matka se ještě nevrátila. Byla jsem sama doma. Nikdo jiný s námi nebydlel. Byly jsme jenom Matka a já.

Matčina panenka

A ještě Smrták, pavouk, který se nám zabydlel v koupelně a už jen pomýšlení na něj mě děsilo.

Seděla jsem bez hnutí a napínala uši tím směrem, odkud to přicházelo. Byl to podivný zvuk, nepovědomý. Nepravidelný a tlumený. Rozhodně nepřicházel od hlavního vchodu, ani shora, takže stávkující bojler to být nemohl.

Chvíli jsem zůstala stát na místě s očima vykulenýma a nohama přikovanými k zemi. Poslouchala jsem. Pak mě něco napadlo. *Kdepak*, říkala jsem si, *nezdá se ti to. Už nejsi malá holka. Víš, co je skutečné, a co ne.* Jakmile jsem si však vzpomněla na Polly, začaly mě hlodat pochyby. Jako malá jsem měla smyšlenou kamarádku jménem Polly. Vypadala stejně jako já, ale byla němá. Kdykoliv to šlo, hrály jsme spolu fiktivní hry a občas jsme jen tak seděly vedle sebe a dělaly si společnost. Když mi bylo šest, Matka prohlásila, že už jsem na Polly moc stará a měla bych se s ní rozloučit, nebo to udělá za mě. Bála jsem se Matčina hněvu, takže jsem si přestala Polly všímat, až nakonec jen smutně zavrtěla hlavou a vytratila se. Od té doby už jsem ji nikdy neviděla, ať jsem se snažila sebevíc.

Svraštila jsem čelo a zvedla se z křesla. *Ten zvuk je skutečný. Je skutečný.*

Potřebovala jsem zjistit, odkud se to ozývá.

Došla jsem po špičkách do obýváku a opatrně otevřela dveře do jídelny. Zvuk tady byl slyšet o něco zřetelněji. Dubová podlaha pode mnou zavržala, takže jsem se skrčila a skočila otevřenými dveřmi do kuchyně. I tady to bylo slyšet líp – hlasitěji než předtím. Očima jsem spočinula na žaluziích a zatrnulo mi. Ten podivný zvuk přicházel zvenčí. Ze zadní zahrady. O tom nebylo pochyb.

Abby Davies

Žaluzie byly zavřené jako vždy, stažené přes dřevěná prkna, která byla zatlučená v oknech. Zatlučená tak, aby dovnitř nepronikl ani proužek světla.

Žádný takový zvuk jsem nikdy neslyšela. Jedinými známými zvuky zvenčí pro mě bylo sladké ptačí štěbetání, krupobití a pleskání deště – různě silné – děsivé skučení větru, burácení hromů a mručivý zvuk motoru Matčina auta.

Krom toho, že jsem nesměla ven, bylo i v domě několik místností, které mi byly zapovězeny. Nesměla jsem do Matčiny ložnice a před pár měsíci mě vyhnala i z hostinského pokoje. Zamyslela jsem se nad ním. Nanosila tam krabice a poslední dobou tam trávila hodně času, ale neřekla mi proč. Zajímalo mě to, ale neodvažovala jsem se zeptat.

Zvláštní zvuk za okny ustal. Dívala jsem se na žaluzie nad hnědou skříňkou a poslouchala. Nic. Rozhlédla jsem se po pokoji. Matka přišpendlila nový pop-artový plakát na zeď, hned vedle zpěváka jménem Elvis Presley, jehož přinesla na plakátu před měsícem. Oba tisky byly tak barevné, že z toho až bolely oči. Líbily se mi. Kuchyň díky nim alespoň nebyla tak ponurá.

Mrkla jsem na pop-artový kalendář, který Matka pověsila nad umělohmotný stolek. Červeně v něm zakroužkovala dnešní datum. Do chlívěčku *pátek, 23. dubna* napsala slova MALÁ PANENKA MÁ NAROZENINY – *vyzvednout druhý dárek*. Přepadl mě nesnesitelně provinilý pocit.

A zase se něco ozvalo. Nadskočila jsem, když se zabouchly vchodové dveře. Bylo slyšet zamykání a zapadnutí závory.

Matka je zpět.

Vzala jsem skleničku z kredence a pustila studenou vodu.

Matčina panenka

Když se vteřinku nato Matka zahihňala, otočila jsem se a srdce mi bušilo v hrudi. Máma stála ve dveřích kuchyně, na očích měla sluneční brýle a na hlavě slamák. Ve šlachovitých pažích svírala velikou cestovní tašku. Položila ji na kuchyňský stůl a podívala se na mě. Brýle a klobouk odložila na stůl a na tváři se jí rozhostil úsměv.

„Tohle je to slibované překvapení!“ řekla a rozpřáhla ruce.

„Co je to?“ zeptala jsem se s uměle vyvolaným nadšením, kterým jsem chtěla skrýt zběsilý tlukot svého srdce.

Zazubila se. „Otevři to a uvidíš.“

Sklenici s vodou jsem postavila na linku a udělala jsem dva kroky ke stolu. Venku, v tom druhém světě, panoval naprostý klid.

Když jsem brala za stříbrný zip a přemítala nad tím, proč ten dárek nejdřív nezabalila, Matka se nad taškou sklonila. *Nejspíš se už také nemůže dočkat*, pomyslela jsem si. Zip se zakousl do černé látky. Chvilí jsem s ním zápolila, ale pak mi Matka odstrčila ruce.

„Ukaž, já sama,“ vyštěkla. Jedním šklubnutím tašku otevřela, nadšeně vypískla a pěsti si tiskla k pobledlým tvářím. „Podívej, Mirabelle, no jen se podívej! Není dokonalá?“

Oněměla jsem. V tašce ležela malá holčička. Byla schoulená do klubíčka, pravidelně oddychovala a měla zavřená očka. Dlouhé světlé řasy jí občas zacukaly, jako by se jí zdál sen nebo noční můra. Byla to blondýnka jako já, ale její vlasy byly vlnitější a o dost kratší. Měla i stejně bledou pleť bez jediné pihy. Na sobě měla bledě modré šatičky, bílý svetřík a trpytivé stříbrné punčošky. A byla bosa.

Abby Davies

„Není dokonalá?“ zopakovala Matka a hladila přitom dívčinu tvář.

„Kdo je to?“

„Jmenuje se Clarabelle. Moc hezké jméno pro tak rozkošnou panenku, co myslíš?“

S obtížemi jsem polkla a v hlavě mi vířily myšlenky. „Odkud ji máš?“

„Z Utopie,“ odpověděla Matka zasněně.

Zaváhala jsem. Matka měla v knihovně beletristickou knihu s názvem *Utopie*, takže to nemohlo být skutečné. Z učebnic jsem už znala rozdíl mezi fikcí a literaturou faktu, proto ta jistota. Polkla jsem. „Odkud je *doopravdy*, Matko?“

Matka pohodila hlavou a vlasy se jí rozletěly jako žhavé jiskry. Zlostně na mě hleděla s rozšířenými nozdrami. „Tobě se snad nelíbí? Nelíbí se ti tvůj dárek?“

Ustoupila jsem o krok vzad. „Myslím, že je dokonalá, vážně. Jen se o ní chci dozvědět trochu víc, to je vše.“

Matka přimhouřila oči a uklonila hlavu stranou. „Když říkám, že je z Utopie, tak je z Utopie.“

Přikývla jsem a pohlédla na to spící děcko, když vtom se mi do krku začala drát zvláštní nevolnost a zalepila mi celé hrdlo.

„Děkuji za knihu, Matko,“ řekla jsem.

„Není zač. Pověz mi, co říkáš na Clarabelle.“

Matka mě bedlivě pozorovala. Dívala jsem se té malé do tváře a došlo mi, jak podobně naše jména znějí. Mirabelle a Clarabelle.

„Je krásná a, no, malá. Hodně malá.“ Odmlčela jsem se a říkala si, že musím být statečná. „Kolik jí je?“

„Je jí pět,“ řekla Matka. „Zachránila jsem ji.“

Matčina panenka

Zlý pocit trochu opadl. „Zachránila?“

Matka přikývla. Sehnula se a vyndala děvčátko z tašky. Dala mu pusku na čelo a odnesla ho do obývacího, kde ho uložila na pohovku a přikryla háčkovanou dečkou. Dívala jsem se, jak si Matka sedá na kraj pohovky a s chabým úsměvem na rtech neúnavně hladí holčičku po tvářích.

„Kdybych ji včas nezachránila, byla by teď mrtvá,“ hlesla.

„Jak to myslíš?“

„To by stačilo, Mirabelle,“ řekla poněkud zostra.

Zvedla holčičku a odnesla ji pryč z místnosti. Slyšela jsem, jak stoupá po schodech nahoru a pak zatáčí. *Bere ji do hostinského pokoje, napadlo mě.*

Do pokoje, kam jsem nesměla vstoupit celé měsíce.

Dvě hodiny nato sešla Matka dolů. Seděla jsem v houpacím křesle a pokoušela se soustředit na svou knihu. Když jsem ji zaslechla přicházet, vzhledla jsem k ní a chtěla na ni promluvit, ale ona jen prošla kolem, aniž by na mě pohlédla.

„Matko?“ řekla jsem a pospíchala za ní do kuchyně.

Prskla máslo na plátky bílého chleba, vrazila mezi ně plátek lančmítu a spojila je dohromady. Kručelo mi v břiše, a tak jsem čekala, až mi hotový sendvič podá, ale jenom s ním kolem mě prošla.

„Matko?“ zopakovala jsem.

„Teď nemám čas. Připrav si oběd sama. Už jsi na to velká dost.“

Bylo to jako facka. Opustila kuchyň a šla zpátky nahoru.

Když byla Matka doma, a ona většinou byla, zásadně mi oběd připravovala sama a nikdy, ani jedinkrát se nestalo, aby

Abby Davies

mi ho neudělala na moje narozeniny. Jednou mi do sendviče zapíchla svíčku a řekla mi, ať ji sfouknu a něco si přeju. To mi bylo sedm. Tehdy jsem si přála, aby se Polly vrátila, což se mi však nikdy nevyplnilo.

Na moje osmé narozeniny mi Matka přinesla červený dortík zdobený lahodným bílým krémem. Když jsem sfoukla svíčku, přála jsem si, abych se stihla podívat do zahrady za domem, než zemřu. Žádné další svíčky už se nekonaly, ale ať už mi bylo devět, deset, jedenáct nebo dvanáct, vždycky jsem si tajně přála totéž: dožít se vycházky na zahradu.

Brnělo mi v ramenou. Spánky mi tepaly bolestí.

Letos jsem si ještě nic nepřála. Nemělo smysl přát si vidět zahradu, protože Matka už řekla ne. Možná až budu starší... *pokud se toho dožiju.*

Přesunula jsem se k roletám. Na každé dřevěné liště seděla vrstva prachu. Prstem jsem přejela po nejspodnější z nich, načež jsem zkoumala nános na špičce prstu. Byl šedý a chlupatý. Matčiny a moje vlasy, kůže a bůhvíco ještě se skrývalo v tom milionu částíček špíny a nečistot. Bylo to odporné, asi jako zápach prošlého lančmítu.

Smyla jsem si prach z prstu a nespouštěla jsem oči z rolet. Za roletami jsou dřevěná prkna a za prkny sklo. Za sklem se rozprostírá zadní zahrada, odkud přicházel ten zvuk. Pozorně jsem naslouchala, ale nic se neozývalo. Bylo tam naprosté ticho. Možná to byl pouze výplod mé fantazie, kterou rozdýchala má touha jít ven a poznat jiný svět.

Pohlédla jsem na dveře do kuchyně. Také byly zatemněné, zabeďněné, zamčené a zavřené na závoru, aby se do domku nemohlo vkrást světlo.

Matčina panenka

Pomyšlení, že mám svět venku na dosah, mě zašimralo na prsou. Venku je tráva, kytky a možná i hezoučká červenka, která se naparuje přesně jako ta od Mary Lennoxové. Je tam nějaký jiný živý tvor než jen Matka, s nímž bych si mohla povídat, třebaže by mi nemohl odpovědět.

Matka tě miluje.

Ale teď už tě milovat nebude, když má Clarabelle.

Kdepak. To je hloupost. Matka ji zachránila. Je to jen cizí holčička, kdežto tebe Matka zná.

„Mirabelle.“

Matka! Prudce jsem otočila hlavu, ale neviděla jsem ji. V kuchyni nebyla.

Nechápavě jsem svráстила čelo a zkoumala tu malou potmělou místnost i liduprázdnou chodbu za ní.

Udělala jsem krok do chodby a pak jsem se zarazila. Pohledem jsem sklouzla k přeplácaným malbám, které vloni Matka zavěsila vedle dveří do kuchyně, aby to tam trochu „oživila“. Říkala o nich, že jsou psychedelické. A že se díky nim cítí být naživu. Byly jako pěst na oko a třeštila mě z nich hlava, ale neodvažovala jsem se jí to říct. Sklopila jsem zrak a chvíli jsem mrkala, abych vypudila ty šílené vzory z očí. Hlava mě bolela čím dál víc. Spánky mi žhnuly bolestí. Potřebovala jsem si na to něco vzít, ale klíček od lékárničky měla Matka. Prý to tak bylo bezpečnější. Skladovala tam i moje vitaminy. Denně jsem brala jeden. Matka mi ho dávala vždycky po ránu. Říkala tomu multivitamin. A je to prý dobré pro mé zdraví. Matka bývala zdravotní sestřička, takže se v těchhle věcech vyznala. Z práce odešla, až když jsem se narodila. Po svém dědovi navíc zdědila značnou sumu peněz, takže už ani pracovat nemusela.

Abby Davies

Matka mi nikdy nechtěla říct, co se stalo s mým otcem. Napadaly mě miliony otázek, ale nesměla jsem položit ani jedinou z nich. Většinou se jen rozzlobila, když jsem o tom začala, a měla slzy na krajíčku. Vždycky jsem pak měla pocit, že to musel být zlý člověk, ale o takový pocit jsem nestála. Chtěla jsem věřit, že byl jako Sářin tatínek v *Malé princezně*, nebo Balú v *Knize džunglí*, i když to byl medvěd. Občas jsem o svém tatínkovi snila. V mých představách to byl urostlý muž se světlými vlasy, zářivýma očima a milým úsměvem...

Hlava mi třeštila. Bolest vytěsnila podobiznu mého vysněného tatínka a zašlapala ji do země. Přitiskla jsem si ruku na čelo a zkroutila jsem tvář bolestí.

Než jsem si to stihla rozmyslet, vyšla jsem z kuchyně a šla dál chodbou. Zastavila jsem dole u schodů. Lebku jsem měla jako puklé vejce. Bolestmi hlavy jsem trpěla odjakživa, ale tahle byla dosud nejhorší.

„Matko?“ zavolala jsem. Vyznělo to slabounce a uboze.

Chytla jsem se zábradlí, opřela se o něj, protože mě přepadl pocit na zvracení. Šla jsem nahoru, krůček po krůčku.

„Matko?“

Další krok a další. Další a další a další. Hlava mi praskala ve švech.

Na vrcholu schodů jsem se předklonila, ale pak mi bylo ještě hůř. Pádila jsem do koupelny a vyzvracela se do broskvového umyvadla. Celá jsem se třásla a motala se mi hlava.

„Mirabelle! Není ti nic?“

„Umírám, Matko?“ zaskřehotala jsem.

„Ne. Jen klid, malá panenka. Ještě nepřišel tvůj čas. Já ještě nejsem připravená nechat tě jít. Vzpomínáš na naši říkanku?“

Matčina panenka

řekla a něžně mě políbila na čelo. „*Když panenku hlava bolí, či má ručku zlomenou, dej jí pusku na bebíčko, bude lépe najednou.*“

Vydechla jsem. Bolest polevovala.

Byla u mě Matka. Bála se o mě. Masírovala mi záda, a když odemkla lékárníčku a podala mi prášek na bolest, špitala mi konejšivá slova. Potom mě odličila, svlékla, vykoupala a uložila do postele. Nakonec mi sčesala vlasy ze zpoceného čela.

Matka tě miluje.

Opravdu. Opravdu moc.

Když pak za Matkou zaklaply dveře pokojíku, zavřela jsem oči před bolestí, která odeznívala překvapivě rychle. Vzpomněla jsem si na Matčin něžný dotyk a láskyplná slova. Na její ustarané oči.

Usnula jsem.

Kapitola 3

Vzbudilo mě kňučení. Posadila jsem se v posteli a nastrážila uši. Někdo plakal. Nějaké dítě. *Clarabelle*.

Hlava mě sice ještě bolela, ale úděsná bolest z předešlého večera polevila. Vylezla jsem z postele a po špičkách došla ke dveřím. Když jsem zkusila vzít za kliku, bylo naštěstí odemčeno. Matka mě občas zamkla, aniž bych tušila proč. Většinou vládlo ticho, a tak jsem se po celou dobu v pokojíčku učila, dokud mě nepustila ven. Jednou mě tam nechala nekonečných šest hodin. Věděla jsem to díky zlatému budíku na stolku. Tehdy se mi omluvila a pevně mě objala, takže bylo hned lépe.

Když se kňourání ozývalo dál, vyšla jsem na podestu a potichoučku jsem se plížila kolem dalších Matčiných psychedelických plakátů k hostinskému pokoji. Matka by se jistě zlobila, kdybych s Clarabelle promluvila bez dovození, ale nemohla jsem si pomoci. Vždycky jsem mluvila jen s Matkou, a teď tu najednou byl skutečný, živý, *jiný* člověk. Zbláznila bych se zvědavostí, kdybych se nechopila téhle příležitosti.

Asi v půli cesty jsem na okamžik zaváhala a znovu napínala uši, tentokrát směrem dolů. Nic. Ani náznak po Matce.

Jen do toho.

Abby Davies

Zatímco jsem tichounce kráčela ke dveřím hostinského pokoje, mé kroky tlumil hnědý koberec. Co možná nejtíšeji jsem si klekla a přitiskla ucho na dveře.

„Clarabelle?“ zašeptala jsem.

Pláč ihned ustal. Dívka nic neříkala, ale bylo slyšet, jak přerývaně dýchá.

„Clarabelle? Jsi v pořádku? Jsem Mirabelle. Bydlím tady s Matkou...“

Žádná odpověď, jen dlouhé popotáhnutí nosem.

„Clarabelle? Prosím, řekni něco,“ naléhala jsem.

Ticho. Další popotáhnutí.

„Prosím,“ řekla jsem.

Dalších pár vzlyků.

Otočila jsem se k odchodu.

„Nejmenuju se Clarabelle,“ zašeptala. Nato se dala znovu do pláče.

Po zádech mi přeběhl mráz.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

Dívka však neodpověděla. Ptala jsem se znovu a znovu, ale bez odpovědi.

Přepadl mě podivný pocit. „Budeme kamarádky,“ ujistila jsem ji. „Můžeš mi věřit.“ Dívala jsem se na kouli u dveří a zvažovala jsem, zda zkusit otevřít nebo ne. Kdyby mě Matka načapala, měla bych pořádný průšvih. Nejspíš by mě v pokoji zamkla na celý den. Nebo i na déle.

„Brzy zase přijdu,“ slíbila jsem v naději, že se nějaká příležitost opět naskytne.

Matka v kuchyni vařila vejce. V hrnci probublávala voda. Zírala jsem na Matčin hřbet. Broukala si a hlavou kývala do

Matčina panenka

rytmu. Byla to veselá melodie, kterou jsem od ní dosud neslyšela. Měla na sobě modré zvonové kalhoty a hnědo-oranžovou květovanou blůzku. Její tenké nohy připomínaly dlouhatánská stébla.

Někdy jsem byla vážně ráda, že neslyší moje myšlenky.

Chvíli jsem ještě pozorovala, jak se lehce a pružně natřásá. Vypadala spokojeně. Přímo rozjařeně.

„Dobré ráno, Matko,“ řekla jsem.

Otočila se na patě a vykulila na mě oči. „Páni, to jsi mě ale vyděsila!“

„Promiň.“

„Dodělám jenom ta vejce a dojdou si pro taštičku. Přece nechceme, abys vypadala jako nějaké ubožátko, viď, panenko?“

Zavrtěla jsem hlavou a dotčeně jsem si uvědomila, že už mi neřekla *malá* panenka.

V tichosti jsme posnídaly vejce naměkko s tenkými tousty s máslem. Chtěla jsem si povídat, ale cosi mi říkalo, že Matku by to jen rozladilo, takže jsem se raději zaměřila na lahodný proužek chleba namočený do žloutku a přemýšlela jsem, proč se neříká spíš vejce na tekuto než naměkko.

Jen jsem se chystala sníst poslední sousto, když se na mě Matka upřeně zadívala.

„Vypadáš hrozně, Mirabelle.“

Zabodla jsem pohled do talíře, abych skryla svůj výraz.

„Vypadáš dvakrát tak starší, než jsi,“ dodala káravě.

Polkla jsem knedlík v krku. „Promiň, Matko.“

Nesouhlasně zamlaskala, hodila do sebe poslední kus toustu a sebrala mi talíř dřív, než jsem stihla dojít.

„Běž do jídelny. Za minutku jsem tam.“

Abby Davies

Se slzami na krajíčku jsem odešla z kuchyně a loudala se chodbou. Byla jsem zvyklá, že Matka komentovala můj vzhled, ale dnes byla příkřejší než jindy. Jako by se v tom vyžívala a těšila se na moji reakci.

Slyšela jsem, jak někdo otevírá zadní vchod, takže jsem nakoukla do kuchyně. Matka vyklouzla zadními dveřmi s mým talířem v ruce. Dveře se za ní hlasitě zabouchly. Nechápatě jsem se rozhlédla po prázdné místnosti a přemítala jsem, co Matka s mou nedojedenou snídaní venku dělá. Ptáčky nikdy nekrmila. Neměla je ráda. Říkala o nich, že jsou to malí zlí démoni. Říkala, že nenávidí jejich kulatá očka.

Zírala jsem na dveře a dveře zíraly na mě, vábily mě. Nezamkla je za sebou. Nohy mě svrběly touhou překonat tu kratičkou vzdálenost. Udělala jsem krok vpřed a dolehl ke mně vzdálený šum jejího hlasu. Stoupla jsem si ke dveřím a pokoušela se zachytit její slova, ale byla moc daleko. S kým si tam mohla jenom povídat?

Ačkoliv jsem věděla, že to není dobrý nápad, běžela jsem ke kuchyňskému dřezu a přitiskla ucho na rolety. Na okamžik bylo ticho a pak se ozvala rána. Vyskočila jsem a přimáčkla ucho těsně k roletové liště. Vtom klaply dveře do kuchyně. Začaly se zvolna otevírat, takže jsem utíkala do jídelny, aby mě Matka nepřistihla, protože by jí bylo hned jasné, že jsem měla něco za lubem.

V jídelně jsem čekala, až se mi zklidní tep a měla jsem co dělat, abych si nezačala okusovat nehty. Hlodalo mě pomýšlení, že Matka přede mnou něco skrývá, ale ještě mnohem víc mě tížilo to, co mi řekla předtím. A ten výraz v tváři, s jakým to říkala.

Matčina panenka

Matka tě miluje.

Opravdu?

Jistěže ano. A vážně vypadáš hrozně. Není divu, když jsi tak zvracela.

Sundala jsem si kalhotky a dlouhou noční košili v naději, že Matka ocení, že jsem připravená nechat se obléct a namaľovat. Kolem jídelny však jen prošla a vydala se nahoru. Čekala jsem na ni, ale nevracela se, ani za minutku, ani za pět, za deset, či dokonce třicet minut. Nejspíš se věnovala Clarabelle. *Její nové malé panence.*

Chvěla jsem se zimou ve ztemnělé místnosti, kde páchly mrtvé květiny, a nevěděla jsem, co si počít. Dívala jsem se na pendlovky v rohu a po zádech mi běhal mráz. Byly to velké a nevzhledné hodiny se zlatě orámovaným ciferníkem a špičatými zlatými ručičkami. Ohavnější hodiny aby pohledal. Nechápala jsem, proč si je Matka nechala. Zdědila je po svém dědovi. Prý to byla rodinná památka.

Přiblížila jsem se k nim. Zblízka nepůsobily tak děsivě. Výřez u spodních dvířek byl poškrábaný, jako by je často otvíral někdo s dlouhými, ostrými nehty.

Ohlédla jsem se, abych se ujistila, že jsem sama, načež jsem vsunula prsty do výřezu a otevřela skleněná dvířka. Panty hlasitě zavrzaly, takže jsem s úlekem dvířka rychle zavřela a dala se na ústup, přičemž jsem zakopla o vlastní nohu. Dopadla jsem tvrdě na zadek a nemohla jsem uvěřit, jak jsem nemoťorná. Přetočila jsem se na všechny čtyři, abych se mohla postavit, ale vtom jsem se zarazila. Ze zadní strany pendlovek vyčuhoval růžek papíru. Natáhla jsem se k němu a vyndala ho ven. Udiveně jsem zírala na černobílou fotografii Matky

Abby Davies

ještě jako holčičky a vrásčitého, zamračeného muže. To musel být on. Matčin děda. Můj praděda.

Matka ho na fotce držela za ruku. V nabíraných šatičkách a rozkošných culíkách jí to moc slušelo, ale tvářila se smutně. Její děda na sobě měl tmavý oblek, který dokonale ladil s jeho zlověstnými očima. Působil dost krutým dojmem, takže se mi celkem ulevilo, že už jsem ho nezažila.

Podívala jsem se na fotku víc zblízka. Něco mi na ní nese-dělo. Nebyla celá. Ve druhé starcově dlani spočívala čísi maličká ručka, zhruba stejně velká jako Matčina. Z postavy se však zachovala jenom tato ruka: zbytek někdo odstříhl.

Matka byla jedináček a rodiče jí zemřeli, když byla ještě miminko, takže ta druhá ruka mohla patřit některé z Matčiných kamarádek. Možná ta osoba tragicky zahynula. Nebo se neměly v lásce a Matka na ni chtěla zapomenout. Z tolika možných vysvětlení mi šla hlava kolem.

Podívala jsem se na fotografii z druhé strany. Matčíným písmem tam stálo *Děda a já, červenec 1946, country bál*. Country bál. Představila jsem si přeplněný sál, kde lidé ve zvonových kalhotách a plandavých halenách tančí kolem bučících krav a obrovských balíků sena. Zahihňala jsem se.

Jakmile zavrzaly schody, strčila jsem snímek zpátky do hodin a otočila jsem se.

Matka stála ve dveřích a tvář jí zčásti halil stín.

„Vzala sis prášek?“ zeptala se zostra.

„Ano, Matko.“

„Hodná panenka.“

Hbitě jsem skočila do kalhotek, které mi přinesla.

„Ruce,“ řekla.